

באספת האזכרה לחיים ארלוזורוב,
שסודרה ע"י מועצה פועלי ירושלים,
אור ליום כ"ד כסלו חרצ"ד (7.6.34).

לדבר על חיים ארלוזורוב בפני קהל פועלים ונוער בירושלים להד

צליה של מנגינת אבל - הנח מה שקרה לנו ביום זה לפני שנה. אנו לא
נפלנו בנפול חיים ארלוזורוב. אנו לא נפול אם עוד יפלו כמוהו. אנחנו
חנועה, חנועה גדולה ורבה כוחות, וחחנועה שלנו נשאה בכוחות היספוריים
אדירים, הרבה יותר חזקים מהכוחות המקובץ של כל האישים והבודדים שבחוכנו.
אבל החנועה הזאת יודעה לחרוד לכל כוח אישי שבחוכה. משפחה אחת גדולה
הננו. קשרי גורל מאחדים אותנו. אם נופל מקרבנו אחד, את נכרה מחוך
המשפחה. ויש לנו אחים גדולים ודגולים בחוך המשפחה. מחנשאים ראשים
גבוהים משכמם ומעלה מחקחל שלנו. ובכוחם לנו כוח ובכבודם לנו פאר.
ואם כורחים ראש גבוה מאחנו, אנו מרימים ידים כלפי מעלה באגרופים קמוצים
במחאה ובועם, ואנו רוצים להשיב לעצמנו את קומתנו אשר שחה, את הראש
הגבוה, אשר בנפלו כאילו כולנו נכרחנו (?).

ואנו נלך הלאה בדרכנו באוחו הכוח ובאוחו האומץ ובאוחו הכבוד
ובאוחו הבטחון. אבל אנו לא נשכח את הפסגה, שניחן לנו להגיע אליה בכוחו
של אדם יחיד אשר נחגלה בחוכנו. הפסגה הזאת חקבע גם לעתיד את שיעור
קופת חנועתנו. והעליה שלנו לפסגה הזאת היחה יותר מדי קלה ומהירה.
חיים ארלוזורוב נולד בקרבנו כאילו בנס. הוא לא בא אלינו עם זרם גדול
של עליה, אשר ממילא הוליד בחוכו כוחות מנהיגים. הוא בא כיחיד, בהופעה
מופלאה ומיוחדת במינה. ובכואו לא היחה דרכו קלה בחוכנו. חיו זמנים;
מתנה פועלי ארץ ישראל היה מפולג לשתי מפלגות. חיים ארלוזורוב היה שייך
למפלגה מעוט. הכוחות הכבירים שהיו כבושים בחוכו חתרו (זחרדו) למרחק.
מחיצות של מסורת, של משפטים קדומים, של מריבות חנם גדרו בעד החפרצות
הכוחות האלה. אבל בא חום, והמחיצות האלה נפלו ומתנה פועלי ארץ ישראל
בכוחו המרכזי והאחראי נעשה מאוחד. זה לא היה האחד הראשון בחולדות חנועה
פועלי ארץ ישראל. כל אחד כזה היה מעמיד במכתן חמור כוחות מנהיגים של
חחנועה. היה בא שנוי ערכין בחנועה עם החמזגותה ועם החלכדותה. מנהיגים